

متن پرسش

باسلام. استاد عزیز با تشکر از سعه صدر شما در پاسخ به سوالات دینی. خدا میداند چقدر همیشه دنبال کسی می گشتم که اینگونه دلسوزانه و مدبرانه با سوالات دینی ما پاسخ دهد از خدا میخواهم راههای سعادت را بیش از پیش در برابر شما بگشاید همانگونه که شما گره از ذهنهای میگشائید. استاد مشکلی دارم نمی دانم چرا دلم هرجایی است. میدانید استاد من دوست دارم کسی را دوست داشته باشم و کسی مرا دوست داشته باشد به خاطر این هرچند صباحی دل و فکرم درگیر کسی می شود. استاد میدانم عشق واقعی یعنی اهل البیت و امام زمان. اتفاقا همیشه به خودم میگویم که دلت را از خدا پر کن تا جای غیر در آن نماند اما استاد چگونه دلم را از خدا پر کنم؟ دوست ندارم عاشق کسی جز خدا باشم اما نمی شود. بعضی ها می گویند دل باید ولو عاشق یک انسان، اما عاشق باشد ودلی که عشق یک انسان دیگر درش نباشد و در واقع معنی سوختن را نیاموزد نمیتواند بعدها عاشق خدا شود. این درست است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام: گفت: « همه عمر بر ندارم سر از این خمار مستی که هنوز من نبودم که تو در دلم نشستی » فطرت ما با عشق الهی سرشته شده. به گفته‌ی علامه طباطبایی «رحمة الله علیه»: «خاک دل آن روز که می‌بیختند... شبنمی از عشق بر آن ریختند» پس چه نیازی داریم عشق خود به خدا را به کس دیگری بدهیم. آری خدا را باید در آینه‌ی اسماء الهی یعنی در سیره‌ی اهل‌البیت «علیهم‌السلام» پیدا کرد. هر اندازه به حلال و حرام الهی بیشتر مقید باشید سنخیت بیشتری با انسان‌های معصوم پیدا می‌کنید و آن‌ها را بهتر قطب جان خود می‌یابید. به نور امیرالمؤمنین «علیه‌السلام» سجده‌ها را طولانی کنید. موفق باشید